

[Johan Nielsen.]

sig om undervisningsformerne i to discipliner, som står mit hjerte særlig nær, nemlig historie og religion. Hvor ville jeg ønske, at der kunne ske en reform i disse fag, som efter min mening præger menneskene mere end alle de andre fag eller i hvert fald burde gøre det.

Jeg kan anføre, at jeg efter at have lært fremmede sprog en overgang som hobby havde at læse de forskellige landes skolehistoriebøger, og jeg kan tydeligt huske, hvor rystet jeg kunne blive over fremstillingen af „de andre“. Det var fælles for alle landes historiebøger, at „vore tapre hære“ havde kæmpet for den retfærdige sag, men de andre havde været mordbrændere, skurke, havde voldtaget kvinder og dræbt værge-løse børn. Jeg har ofte tænkt ved mig selv — jeg er præst — at faktisk er det håbløs ger-ning at skulle stå på en prædikestol og for-kynde kærlighed til Gud og næsten og hver jul tale om fred på jord, medens man sam-tidig lærer alle børn i alle lande den slags ting i skolerne.

Dernæst er der religionsundervisningen, som har været en del i søgelyset i den sidste tid og sikkert med rette. Kunne vi ikke blive enige om at få så meget af den kristelige etik med som muligt? Har vi noget bedre at lære vore børn og unge end disse salige ord: „Alt, hvad I vil at menneskene skal gøre mod Eder, skal I også gøre mod dem.“ Hvor ville det ikke blive en dejlig verden at leve i, hvis vi virkelig kunne indprente vore børn den læresætning, som gælder i alle livets forhold — måske med undtagelse af at kysse en andens pige.

Nå, det falder måske lidt uden for de af-stukne rammer, men det lå mig altså på hjerte.

Hvad angår selve lovforslaget, kan jeg kun udtrykke min glæde for det. Det er som sagt skabt af mænd, der har større forstand på den slags ting, end jeg har. Jeg takker den højtærede undervisnings-minister, fordi han har fremsat det, og jeg vil samtidig benytte lejligheden til at takke ministeren for den interesse, han viser for de mange skoleproblemer, som vi i dag har i støbeskeen på Færøerne.

Jeg kan på mit partis vegne tilsige al støtte til en hurtig og velvillig behandling.

Johan Poulsen: De i den senere tid i folke-tinget vedtagne skolelove, henholdsvis lov nr. 163 af 27. juni 1958, den såkaldte struk-turlov, og den såkaldte tilsynslov, lov nr. 200 af 12. april 1949 om det kommunale skolevæsens styrelse og tilsyn, kom som bekendt ikke til at omfatte det færøske skole-væsen. Alligevel kan der ikke være mindste tvivl om, at vedtagelsen af de nævnte love gav stødet til, at de færøske skolemyndig-heder søgte at fremskynde arbejdet for at få skabt et lovmæssigt grundlag for en virke-lig reform af skoleforholdene på øerne.

Den første impuls til et sådant arbejde kom ganske naturligt fra Færøernes skole-direktion, der allerede den 25. februar 1959 vedtog at nedsætte en kommission på 12 medlemmer med den opgave at udarbejde forslag til en ny skoleordning for Færøerne.

Kommissionen, der var ret alsidigt sam-mensat, og hvori undervisningsministeriet, landsstyret, Færøernes skoledirektion, det færøske lagting, den færøske lærerforening m. m. var repræsenteret, havde daværende rigsombudsmand N. Elkjær Hansen til formand, medens kontorchefen for rigsom-buddet, hr. H. Laiborg, varetog kommissio-nens sekretærforretninger.

Kommissionen holdt sit første møde den 28. maj 1959 og afsluttede sit arbejde i februar 1960 med afgivelse af en betænk-ning med forslag til lov om folkeskolen på Færøerne. Om dette forslag med bemærk-ninger til lovforslagets enkelte bestemmel-ser var der stort set — bortset fra enkelte mindre væsentlige afvigelser — enighed mellem de 11 af kommissionens medlem-mer, medens et mindretal, fru Sigrud av Skardi Joensen, afgav en mindretalsudtal-else.

Betænkningen med forslag blev af kom-missionen afleveret til skoledirektionen, der efter en grundig gennemgang videresendte denne til Færøernes landsstyre, der ved skrivelse af 3. august 1960 forelagde kom-missionens betænkning med forslag for Færøernes lagting. Sagen blev i lagtinget henvist til et 5 mands udvalg, hvis flertal indstillede kommissionsflertallets forslag til vedtagelse med nogle mindre rettelser og enkelte ændringer, hvorefter dette vedtoges af lagtinget med 17 stemmer mod 0.

Den oprindelige lov vedrørende en folke-